

Liesbeth van Kempen

De moord in de cafetaria

DE FONTEIN

Het is zes uur 's avonds en het is donker en koud. In het 'centrum' van het dorpje Roggedorp glibbert Dorien over de kasseien langs het enige grachtje dat het dorp rijk is. Een dun laagje bevroren sneeuw maakt de kasseien bijna net zo glad als de beroemde wedstrijdbanen van schaatsarena Thialf in Heerenveen. Voor de zekerheid heeft Dorien de afgetrapte, zilverkleurige snowboots van wijlen haar man Herman aangetrokken, die haar veel te groot zijn. Dat zorgt ervoor dat haar voeten bij elke stap binnen in de laarzen iets naar voren schuiven, waardoor ze heel toepasselijk eerder schaatst dan loopt. Los van het feit dat ze geen enkel damesmodel snowboot heeft kunnen vinden dat groot genoeg is voor de omvang van haar kuit – wat volgens Dorien alles te maken heeft met de gespierdheid ervan – kan ze het nog steeds niet over haar hart verkrijgen om Hermans afgetrapte exemplaren bij het grofvuil te zetten.

Bij de T-splitsing een stukje verderop, waar het nog niet bevroren water onderdoor kabbelt, ziet ze haar favoriete witte pandje opdoemen. Op de voorgevel prijkt in grote, groene neonletters een creatieve versie van het woord *cafeteria* – bedacht door eigenaar Arie Venema zelf: *cafetARIEa*. De pui is voor de gelegenheid versierd met veelkleurige kerstlampjes, die als een malle random knipperen, om er zo nu en dan abrupt mee te stoppen en dan toch weer aan te gaan. Dorien haalt opgelucht adem: haar patatje oorlog is nabij. *Nog een paar meters zwoegen,*

maar dan heb je ook wat, spreekt ze zichzelf moed in. Naast de ingang van de cafeteria staat een kleine kunstkerstboom waarvan niet alleen de gedecimeerde dennennaalden hun beste tijd hebben gehad, ook de stuk of vijf zilveren kerstballen die verspreid door het armetierige plastic boompje hangen stellen niet veel meer voor.

Dorien duwt de deur open en geniet niet alleen van de weldadige warmte die haar tegemoetkomt, maar ook van de geur van dampend frituurvet. Een paar keer ademt ze diep in en uit en glimlacht gelukzalig. Pas dan ziet ze de enige klant in de zaak, zittend op een oude hoge barkruk die voor een zijmuurtje staat.

‘Je mag mij midden in de nacht wakker maken voor een broodje bal. Zolang het maar niet de ballen van de patatboer zijn,’ zegt ze tegen de vrouw op de barkruk. Dorien moet hard lachen om haar eigen grap, de vrouw op de barkruk absoluut niet. ‘Wat jij, Gerrie?’ zegt Dorien desondanks joviaal en ze geeft haar een speelse por. ‘Wat jij, zei ik!’ herhaalt ze dwingend.

Gerrie kijkt haar vanonder een grote, lichtgrijze muts – een oversized gebreide pet – schichtig aan en trekt zwijgend haar lange, donkergrijze regenponcho strakker om zich heen.

Dorien kijkt misprijzend naar de poncho. ‘Dat ding is nu toch veuls te koud?’

Gerrie doet net alsof ze het niet hoort en kijkt demonstratief naar buiten.

‘Dan niet,’ mompelt Dorien, terwijl ze op de toonbank afstapt, waar overigens niemand achter staat. ‘Arie!’ roept ze luidkeels. Ze is hier kind aan huis, en zij en Arie hebben wel een lijntje. Volgens Dorien dan. Er volgt geen reactie en omdat ze dat niet van hem gewend is, roept Dorien zijn naam nog een keer, maar wederom zonder resultaat. Ze draait zich om naar Gerrie. ‘Weet jij waar die ouwe rukker is?’

Gerrie schudt overdreven met haar hoofd, waarbij haar poncho een piepend en krakend geluid maakt.

‘Maar jij zit hier toch op je bestelling te wachten, of niet soms?’
‘Ik heb niets besteld.’

‘Wat doe je hier dan?’

‘Eh, wachten tot ik iets kan bestellen.’

Dorien staart Gerrie een tijdje aan en draait zich dan om. Met een wild gebaar trekt Dorien de door haar zelf gehaakte muts van haar hoofd en kwakt hem op de toonbank. ‘Jezus, het is hier stervensheet!’ Ze draait zich weer om naar Gerrie. ‘Heb je Arie wel gezien dan?’

‘N-nee.’

Dorien trekt de lange rits van haar groene, gewatteerde winterjas naar beneden, die eerder aandoet als een extra large slaapzak. ‘Hoelang zit je hier dan al te wachten?’ vraagt ze ondertussen, waarbij haar stem de hoogte in schiet.

Gerries hand schiet zo snel naar voren door een voor het oog verborgen opening in de poncho, dat Dorien van schrik een stap achteruit doet. Met samengeknepen ogen tuurt Gerrie naar het grote horloge om haar pols. ‘Achtentwintig minuten.’

‘Wát? Je zit hier al een halfuur op die kruk te wachten en je hebt Arie nog niet gezien?’ Dorien tikt tegen haar voorhoofd. ‘Dan ben je toch echt wel van de pot gerukt, hoor.’

Gerries hand verdwijnt weer net zo snel onder de poncho. ‘Ik weet niet over wat voor pot je het hebt, maar ik ben nergens vanaf gerukt,’ reageert ze bijna fluisterend.

Dorien opent haar mond, maar besluit het erbij te laten. Wanneer ze Gerrie in haar eeuwige poncho in het dorp tegenkomt, vindt ze de vrouw altijd een beetje een aparte. Dorien trekt haar winterjas aka kingsize slaapzak uit en gooit hem op de barkruk naast die waar Gerrie op zit; het enige meubilair in de kleine, sobere cafetaria. Dan duwt ze het piepende, geel geverfde houten klapdeurtje open dat dienstdoet als afscheiding tussen het cafetariagedeelte en de werkruimte achter de toonbank. ‘Ik ga wel effe op zoek naar Arie Bombarie. Is-ie nou helemaal gek geworden!’ zegt ze meer tegen zichzelf dan tegen de vrouw met de poncho.

Gerrie blijft zitten waar ze zit.

Zo sjofel en aftands als de inrichting van de cafetaria vóór de

toonbank is, zo professioneel en blinkend schoon is de ruimte erachter, die voor klanten onzichtbaar is. Roestvrijstalen horeca-apparatuur glimt Dorien tegemoet en ze vindt alles er zelfs als nieuw uitzien. Omdat Arie nergens te bekennen is, loopt Dorien verder. Ze opent de deur naar een bijkeukentje, want ze weet dat hij daar vaak zijn peukie rookt. Zodra ze een voet over de drempel zet, ziet ze Arie over een grote pan gebogen staan die op een oud vierpits gasfornuis staat en waarvan de inhoud luid staat te pruttelen. Dorien geeft hem een tik op zijn billen. 'Hé, ouwe patatbakker, ga jij es effe heel snel een patatje oorlog in mekaar flansen voor je beste klant!'

Arie verroert zich niet. Dorien gaat naast de forse man staan en ziet dat hij niet over de pan gebogen staat, maar er met zijn hoofd in hangt, terwijl kokende tomatensoep er lustig op los borrelt. Zijn grote handen liggen op het gasfornuis, waarbij zijn vingers krampachtig verstrengeld zijn in de gietijzeren pannendragers. 'Krijg nou tietten!' roept Dorien en in een reflex draait ze onmiddellijk het gas uit. Kreunend en steunend probeert ze eerst de handen van de man los te trekken en als dat niet lukt, pakt Dorien hem van achteren beet. Ze slaat haar armen om zijn middel, die door de enorme omvang van Aries buik niet verder komen dan zijn flanken. Ze grijpt zich vast in zijn trui en gaat er met haar volle gewicht aan hangen. Maar Arie is loodzwaar en zijn enorme lijf geeft geen centimeter mee. Dorien laat hem los. 'Gerrie! Gerrie, kom hier!' roept ze zo hard als ze kan. Omdat er geen reactie volgt, dribbelt ze richting de toonbank. 'Gerrie! Ben je doof of zo? Kom hier!' Vanachter de toonbank ziet ze dat Gerrie niet meer op de kruk zit en dat de deur op een kier staat.

Vloekend en tierend loopt Dorien terug naar het bijkeukentje en bij binnenkomst struikelt ze bijna over Arie. Door haar gesjor is hij alsnog spontaan uit de soeppan gegleden. Hij zit op de grond en zijn bovenlijf leunt tegen de muur. Zijn armen steken vanaf zijn ellebogen omhoog en in beide handen heeft hij nog steeds een gietijzeren pannendrager vast. Zodra ze een blik op zijn gezicht werpt, slaat Dorien van ontzetting beide handen

voor haar mond. Aries gelaat is niet alleen knaloranje van de tomatensoep, maar ook volledig opgezwollen en zit onder de dikke, geeloranje blaren. Hij staart met uitpuilende, matwitte ogen voor zich uit. Dit lugubere plaatje zorgt ervoor dat Dorien snel naar de ruimte ernaast sprint om daar luidruchtig over te geven in de gootsteen. Ze veegt haar mond af en kijkt een tijdje bedenkelijk voor zich uit. Na een keer diep te hebben ingeademd en weer uit, komt ze in actie. Ze gaat op zoek naar een telefoon, die ze in eerste instantie niet kan vinden. Uiteindelijk ontdekt ze een grijs PTT-toestel uit het jaar kruik dat aan de muur achter de toonbank bevestigd is. Dorien kent maar één telefoonnummer uit haar hoofd en met trillende wijsvinger drukt ze op de vette vierkante knopjes.

Fleur staat onder de douche wanneer haar telefoon gaat. Fenna wil zich net omkleden in de slaapkamer en zonder op te nemen loopt ze met Fleurs telefoon de badkamer in.

‘Serieus, Fleur? Tammy Wynette als beltoon? En dan ook nog D-I-V-O-R-C-E.’ Fenna schiet in de lach. ‘Moet ik me zorgen maken, schat?’

Fleur opent de glazen deur van de douche en kijkt haar breed glimlachend aan. ‘Wie is het?’

Tammy zingt nog steeds uit volle borst terwijl Fenna op het schermpje kijkt. ‘Dorien.’

‘Zeg maar tegen haar dat ze niet zo ongeduldig moet zijn; we hebben afgesproken dat we haar over een uur zouden ophalen.’ Fleur sluit de douchedeur weer.

Fenna loopt terug naar de slaapkamer en zodra ze opneemt houdt ze de telefoon na een seconde snel een stukje bij haar oor vandaan. ‘Dorien, je schreeuwt weer eens. Kan het wat zachter?’ roept ze naar het toestel. Pas dan houdt ze de telefoon weer tegen haar oor. Na een tijdje naar Doriens relaas te hebben geluisterd, grijpt Fenna in. ‘Ho! Stop! Ik kan er geen touw aan vastknopen. Zei je nou dat ene Arie Bombarie met zijn hoofd in een pan met tomatensoep hing, waarvan hij beweert dat die vers gemaakt

wordt van zelfgekweekte tomaten, maar dat het volgens jou kant-en-klare poedersoep is van de groothandel en altijd vol klonten zit? En dat je honger hebt als een paard terwijl een of andere Gerrie in haar eeuwige regenponcho al een halfuur op een barkruk op een patatje oorlog zit te wachten?’

Fenna houdt de telefoon snel weer bij haar oor vandaan. ‘Ik versta je niet omdat je schreeuwt, roep-toeter!’ schreeuwt Fenna terug, en ze zet de telefoon op de speaker. ‘Herhaal alles nog eens, maar dan met wat minder decibellen. Minder decibellen, Dorien! Daarmee bedoel ik dat je wat zachter moet pra... Wat zeg je?! Wie? Arie van de cafetaria?’ Fenna ploft neer op de rand van het bed. ‘Hij hangt nog steeds in die pan met soep? Niet? Op de grond? Is hij gestruikeld of zoiets? O, hij beweegt niet meer. Misschien is hij bewusteloos?’ Fenna begint zich zorgen te maken en staat op. ‘Voel zijn pols eens.’ Ze wacht af. ‘Geen pols? O, een zwakke. Wat? Je weet het niet zeker?’ Dorien begint weer te schreeuwen, maar Fenna schreeuwt er nu dwars doorheen. ‘Bel 112 en blijf waar je bent, ik kom eraan. Nee, Dorien! Niets aanraken en alles laten zoals het is. Wat? Nee! Je gaat níet nog even snel een frikandelletje frituren terwijl je wacht! Ben je nou helemaal gek geworden!’ Fenna verbreekt de verbinding en kwakt Fleurs telefoon op het bed. Ze steekt haar hoofd om de hoek van de badkamerdeur. ‘Ik moet snel even weg. Leg het later wel uit.’

Fleur heeft net haar haar ingezeept. ‘Maar we gaan zo naar Annemiek voor een uitgebreid kerstdiner met zeven gangen! Het arme mens is al dagen bezig met de voorbereidingen!’ roept ze.

‘In Roggedorp zou het in het ergste geval ook zomaar weer een plaats delict kunnen zijn,’ zegt Fenna zonder verdere uitleg. Ze draait zich om en terwijl ze de gang in rent, grist ze haar ski-jack van de kapstok.

‘Wat zeg je nou?’ roept Fleur haar na, terwijl ze poedelnaakt en met een hoofd vol schuimende shampoo de gang in loopt. ‘Is Annemieks huis een plaats delict?!’

Maar Fenna is de deur al uit.

Wanneer Fenna op haar witte dienstfiets het grachtje op rijdt, ziet ze de ambulance voor de deur van de cafetaria staan. Opgevlucht constateert ze dat de zwaailichten uit zijn; negen van de tien keer is het dan geen spoedgeval. Dorien doet de dingen wel vaker erger voorkomen dan ze in werkelijkheid zijn, en deze keer zal dus niet anders zijn. Zodra Fenna dichterbij komt, ziet ze dat zich al een aantal nieuwsgierige dorpsbewoners tussen de ambulance en de deur van de cafetaria heeft verzameld. Fenna trapt nog even door en vlak bij de cafetaria moet ze hard afremmen, waardoor de mountainbike nog een stukje doorglijdt over de glibberige kasseien. Enkele mensen stuiven opzij en maken haar voor van alles en nog wat uit, totdat ze haar herkennen en inbinden.

Een van de ramptoeristen werkt zich met het nodige ellebogenwerk naar voren. *‘Wat docht dy ambulânse hjir?’*

Fenna herkent de krassende stem van roddelkoningin Aafke Hoekstra: eigenaar, journalist en fotograaf van háár dorpskrant *Roggedoarps Nijs*. Ze draagt een jas van nepbont die tot aan de grond reikt, haar zeker twee maten te groot is en voorzien van een mislukte panterprint. Het opzichtige geheel wordt gecompleteerd door een enorme muts, eveneens van nepbont, met een print waarvan Fenna vermoedt dat die moet doorgaan voor een tijger. Maar het zou ook zomaar een zebra kunnen zijn.

‘Dorien heeft de deur op slot gedraaid,’ bitst Aafke. ‘Dat moest

ze natuurlijk van jou doen!’ schettert ze er verwijtend achteraan.

Fenna negeert haar en verheft haar stem. ‘Als iedereen zo vriendelijk zou willen zijn om aan de kant en naar huis te gaan. Er is hier namelijk niets te zien.’

‘Is er weer iemand vermoord?’ roept iemand vanuit de achterhoede.

Aafke is meteen in haar wiek geschoten en draait zich om. ‘Natuurlijk niet! Ik weet altijd alles als eerste, en nu weet ik van niks!’ schreeuwt ze tegen de voor haar onzichtbare dorpsgenoot.

Fenna duwt haar opzij. ‘Houden zo, Aafke,’ zegt ze in het voorbijgaan. Ze voelt aan de deur, die inderdaad op slot zit, en ze bonkt erop. Een ambulanceverpleegkundige doet hem voor haar open. Zodra ze binnen is, doet hij de deur vlak voor de neus van Aafke snel weer dicht en op slot.

De ambulanceverpleegkundige kent Fenna en neemt haar meteen mee naar achteren. ‘Het ziet er niet best uit, Fenna. De patiënt was al dood toen wij arriveerden en het is niet duidelijk hoe of waaraan hij gestorven is. We zullen de politie erbij moeten halen.’

Met onverholen trots haalt Fenna haar politie-ID tevoorschijn. ‘Het is nog maar zo kort dat jullie het nog niet weten, maar ik ben nu rechercheur,’ zegt ze met een brede glimlach.

‘Gefeliciteerd!’ Hij schudt haar de hand. ‘En komt dat nu even goed uit,’ zegt hij opgelucht. ‘Dat scheelt ons allemaal een heleboel tijd.’

Zodra ze de ruimte achter de toonbank betreden, ziet Fenna als eerste Dorien, die helemaal achterin staat en zomaar zou kunnen doorgaan voor een *tableau vivant*. De blik in haar ogen ver-raadt dat ze zich betrapt voelt, wat te maken zou kunnen hebben met de frikandel, besmeurd met ketchup en gesnipperde uitjes, die ze vlak voor haar geopende mond houdt. Fenna loopt eropaf om haar de mantel uit te vegen, maar de vrouwelijke collega van de ambulanceverpleegkundige trekt haar het bijkeukentje in.

Zodra Fenna het gekookte hoofd van Arie ziet, deinst ze achteruit. ‘Djeezus,’ reageert ze geschrokken.

‘Ja, nu piep je wel anders,’ zegt Dorien vanuit de deuropening tegen haar, met een inmiddels volgepropte mond. ‘Niet in z’n sop maar in z’n eigen soepie gaargekookt,’ voegt ze er smakkend aan toe.

Fenna negeert haar en met een wit weggetrokken gezicht kijkt ze naar de twee ambulanceverpleegkundigen. ‘Ik heb best veel meegemaakt in mijn carrière, maar zoiets heb ik nog nooit gezien. Jullie wel?’

Beiden reageren ontkennend.

‘Is hij echt verdronken in een pan met soep?’ vraagt Fenna aarzelend.

‘Tja, dat zou kunnen,’ reageert een van de twee. ‘Misschien is hij gestruikeld en op die manier in de grote pan beland.’ De ambulanceverpleegkundige krabt even op haar hoofd. ‘Maar wie blijft nou met zijn hoofd in een pan gloeiend hete soep hangen? Dat lijkt me toch sterk.’

Haar collega oppert een andere mogelijkheid. ‘Al roerende in de soep kan hij ook een hartaanval hebben gehad. Dat verklaart ook meteen de verkramping van zijn handen. In dat geval was hij waarschijnlijk al dood voordat hij voorover in de soep viel.’

‘Dus daarom hebben jullie nog geen idee wat de exacte doodsoorzaak is,’ concludeert Fenna.

‘Een schouwarts zal het moeten onderzoeken, Fenna.’ Hij kijkt haar afwachting aan.

Fenna kijkt om zich heen en denkt na. Mocht achteraf blijken dat dit een plaats delict is, dan heeft Dorien met haar lompe gedrag eventueel bewijs zo goed als onbruikbaar gemaakt. Fenna neemt een besluit en haalt haar telefoon tevoorschijn. ‘Ik maak de nodige foto’s van de situatie en zal met Dorien doornemen hoe ze hem precies heeft aangetroffen. Daarna zal ik het onderzoek verder in gang zetten.’ Fenna werpt Dorien af en toe een vuile blik toe terwijl ze zoveel mogelijk foto’s maakt van het spektakel in het bijkeukentje. Ondertussen negeert ze de vele piepjes die aangeven dat er berichtjes op haar telefoon binnenkomen. De ambulanceverpleegkundigen leggen ondertussen

een laken over het stoffelijk overschot. Dan ruimen ze hun tassen in, nemen afscheid en gaan weg.

Fenna doet de voordeur op slot en richt zich tot Dorien. ‘Is er een achterdeur?’

Dorien slikt snel een laatste stukje frikandel door en boert luidruchtig terwijl ze naar een gangetje wijst.

Fenna loopt het desbetreffende gangetje in, checkt de achterdeur en komt terug. ‘Mooi zo, de steeg hierachter is breed genoeg voor het busje wanneer ze Arie Venema’s stoffelijk overschot zo meteen komen ophalen. Het groepje nieuwsgierige dorpelingen voor de deur en Aafke Hoekstra in het bijzonder zal er op die manier niets van merken.’

Dorien vindt het allemaal best. Fenna’s telefoon gaat voor de zoveelste keer. Ze ziet dat Fleur haar meerdere malen heeft gebeld en nog meer berichtjes heeft gestuurd. Toch drukt Fenna de oproep weg; eerst wil ze er zeker van zijn dat het stoffelijk overschot ongezien wordt afgevoerd en weten of er een eventueel onderzoek in gang wordt gezet, daarna belt ze haar wel even terug. Ze gaat op zoek naar Dorien, die ondertussen stiekem richting de toonbank is verdwenen. Fenna treft haar aan bij de frituurbak, die zo te ruiken nog aan staat, en Fenna dacht een frikandel in het vet te zien drijven. Op niet mis te verstane wijze maakt ze aan Dorien duidelijk dat ze het ongelooflijk dom en onacceptabel vindt dat ze doodgemoedereerd een frikandel heeft staan frituren terwijl er een paar meter verderop een lijk met een gekookt hoofd lag. Voordat Dorien daarop kan reageren, duwt Fenna haar terug naar het bijkeukentje en vervolgens zonder pardon het steegje in, waar ze haar sommeert naar huis te gaan, voordat ze nog meer schade aanricht. Dorien kiest eieren voor haar geld en vertrekt, schaatsend op haar snowboots.

Fleur is inmiddels aangekomen bij het toegangshek van het landhuis van Annemiek en Mark. Ze is pislinc; Fenna rent de deur uit met een verontrustende mededeling en daarna is ze onbereikbaar. Dit is een van die momenten dat Fleur haar geliefde

onmogelijk vindt en het liefst achter het behang plakt.

Omdat ze geen ambulance of politieauto bij de poort ziet staan en er ook geen politielinten wapperen om een plaats delict af te schermen, kalmeert Fleur enigszins. Er is de afgelopen anderhalf jaar zoveel vermoord in Roggedorp dat ze beseft dat ze van de ergst mogelijke calamiteit uitgaat. Ze kwakt haar mountainbike tegen een muurtje en ziet dan pas het fietsenrekje naast het grote toegangshek. Annemiek heeft onlangs vriendelijk maar dwingend aan haar en Fenna verzocht of ze hun modderige fietsen niet langer willen meenemen, omdat ze dat zo rommelig vindt staan en het ontsierend is voor het voorportaal. Dus of ze ze voortaan bij de poort wilden neerzetten. Met een geïrriteerd gebaar trekt Fleur haar mountainbike bij het muurtje vandaan en schuift het voorwiel ruw in het splinternieuwe fietsenrek, dat plaats biedt aan drie fietsen.

Het wanstaltig grote toegangshek is van boven tot onder versierd met hulsttakken en kerstverlichting en er hangen twee grote – waarschijnlijk door Annemiek zelfgemaakte – kerstkransen aan. Voordat Fleur tussen alle tierelantijnen door de klink heeft gevonden, prikt ze zich een paar keer aan de venijnige hulstblaadjes. Ze drukt de klink naar beneden, maar het hek gaat niet open, hoe hard ze er ook tegenaan duwt. ‘Mijn god! Die angsthaas heeft de beveiliging natuurlijk weer eens ingeschakeld en alles hermetisch afgesloten!’ mompelt Fleur gefrustreerd. Wanneer ze op de bel van de intercom wil drukken, bedenkt ze zich. Annemiek heeft dat misschien niet voor niets gedaan, dus wie weet is er echt iets aan de hand. Fenna was natuurlijk als eerste ter plaatse en... Fleurs gedachten slaan op hol en creëren een doodenge inbreker of verkrachter of seriemoordenaar die haar lief Fenna én bestie Annemiek in zijn greep heeft in de beslotenheid van het afgelegen landhuis. Ze bedenkt zich geen moment en verbazingwekkend behendig grijpt ze zich vast aan het hek vol hulst en kerstlampjes en klimt ertegenop, om er aan de andere kant lenig vanaf te springen. Zodra ze twee stappen op de oprijlaan heeft gezet, weerklinkt er een oorverdovend lawaai.

‘Kut, het alarm!’ roept Fleur gefrustreerd. Ze rent over de oprijlaan richting het landhuis, dat helverlicht is door meters kerstverlichting langs de dakrand. Halverwege stopt Fleur omdat er iemand keihard en herhaaldelijk *hohoho!* roept, onder begeleiding van kerstmuziek. Op het gazon ter grootte van een voetbalveld ziet ze een enorme arrenslee met daarvoor een span van negen rendieren – weliswaar pluche, maar nauwelijks van echt te onderscheiden. Op de bok zit een lachende Kerstman met rode appelwangetjes die zijn dikke buik vasthoudt en *hohoho!* roept. Fleur aanschouwt het wanstaltige schouwspel ademloos, maar dan herpakt ze zich, rent door en buigt af naar de achterkant van het landhuis. Met haar rug tegen de muur gedrukt – voor zover dat lukt met alle kerstversiering – steekt ze langzaam haar hoofd om het hoekje van het keukenraam. Ze ziet Annemiëks grote, witglanzende keukenblok volgepakt met allerlei hapjes en gerechtjes, maar Annemiek en Fenna zijn allebei nergens te bekennen. Net wanneer Fleur naar de garagedeur wil sluipen, schrikt ze op van haar telefoon. Als ze hem tevoorschijn haalt, ziet ze dat het Annemiek is die belt en met een trillende vinger drukt ze op het groene bel-icoontje.

‘Annemiek! Wat is er aan de hand?’ roept ze schor boven de herrie van het alarm uit.

‘Fleur!’ roept Annemiek angstig. ‘Waarom klom je over het hek? Word je door iemand achternagezeten?’

‘Ben je in orde? Is alles goed?’ roept Fleur.

‘Eh... Met mij?’ Het blijft even stil. ‘Ja, ik denk van wel.’

‘Zet dan dat stomme alarm uit!’ schreeuwt Fleur.

Het duurt even voordat het kabaal stopt.

‘Waar ben je?’ roept Fleur in haar telefoon. Ze verkeert nog steeds in de calamiteitenstand.

‘Hier,’ antwoordt Annemiek met een piepstemmetje.

‘Ben je alleen of is er iemand bij je?’ fluistert Fleur opeens. ‘Gewoon met ja of nee antwoorden,’ zegt ze er snel achteraan, omdat ze er nog steeds niet helemaal van overtuigd is dat er geen belager aanwezig is én omdat ze weet dat Annemiek ertoe in

staat zou zijn om hem naar zijn naam te vragen.

‘Ik ben helemaal alleen,’ fluistert Annemiek.

‘Dus Fenna is niet bij jou?’

‘Is zij er dan ook al?’ Annemiek fluistert nog steeds.

‘Is ze er wel of niet?’ snauwt Fleur.

‘Eh, nou, niet hier bij mij in ieder geval.’

‘Waar ben je?’

‘Wie? Ik?’

‘Ja, Annemiek, jij! Wie anders?’

‘Doe niet zo lelijk tegen me! Ik ben thuis.’

‘En wáár ben je dan in dat gigantische huis van je?’ Fleur is nog steeds niet gerustgesteld; een plaats delict noemde Fenna het, net voordat ze haar huis uit rende. Er móét hier toch iets aan de hand zijn?

‘Eh... Ik ben in de *control room*.’

Fleur rolt met haar ogen; ze had het kunnen weten: het landhuis is voorzien van de nieuwste snufjes op het gebied van bewaking en beveiliging, alles geïnstalleerd door medewerkers van Marks bedrijf. ‘Waar is Fenna dan?’ vraagt Fleur, terwijl ze om het huis heen loopt en de rianten tuin afspeurt.

Het duurt even voordat Annemiek antwoordt. ‘Eh, dat weet ik niet. Ik dacht dat ze bij jou was.’

‘Zie je haar ergens via een van je beveiligingscamera’s?’

Het blijft weer even stil. ‘Nee, ik zie haar nergens. Wat is er toch aan de hand, Fleur? Is ze boos de deur uit gegaan? Hebben jullie ruzie?’

Fleur loopt naar de voordeur. ‘Nee. Kom je *panic room* maar uit en open de deur voor me.’

Net als Fleur wil aanbellen omdat het haar te lang duurt, opent Annemiek de voordeur tot op een kier. Ze steekt haar hoofd om het hoekje en kijkt schichtig eerst naar links en dan naar rechts. Fleur zet haar hand tegen de deur, duwt hem verder open en loopt langs Annemiek heen naar binnen, waarbij ze nauwlettend om zich heen kijkt. ‘Wat is er aan de hand?’ vraagt ze ondertussen.

‘Ik eh... Hoe bedoel je?’ Annemiek komt snel achter haar aan. ‘Volgens Fenna is dit een plaats delict.’ Fleur verzwegen dat detail tot nu toe doelbewust, omdat Annemiek anders nooit voor haar zou hebben opgedaan.

Annemiek slaat een hand voor haar mond en haar ogen schieten alle kanten op. Ze grijpt zich vast aan een deurpost als op hetzelfde moment Tammy’s stem door de grote marmeren hal schettert. ‘Wie is dat?’ roept Annemiek paniekerig.

Fleur houdt haar telefoon even demonstratief omhoog en kijkt dan naar het scherm. ‘Eindelijk, daar zul je haar hebben,’ zegt ze niet alleen opgelucht maar ook geïrriteerd. Na een tijdje aandachtig te hebben geluisterd verbreekt ze de verbinding, pakt Annemiek bij de elleboog en dirigeert haar naar de keuken. ‘Dat was Fenna, en het was een misverstand,’ zegt ze knarsetandend. ‘Dit is dus niet de plaats delict. Fenna was samen met Dorien in de cafetaria in het dorp en –’

Annemiek draait zich abrupt om. ‘Cafetaria? Ze zijn samen in een cafetaria!’ Ze hapst naar adem voordat ze verdergaat. ‘Dágen heb ik me staan uitsloven in de keuken. Dágen! Om een fantasie kerstdiner voor ons vieren te bedenken en alle voorbereidingen te treffen! En dan gaan die twee eerst nog even schransen in, in... in een vreetschuur?!’ Fleur probeert haar te onderbreken, maar ze maakt geen schijn van kans. ‘En jij verschijnt hier ook nog eens véél eerder dan op de afgesproken tijd.’ Met rode vlekken in haar nek wijst Annemiek naar Fleurs kleding. ‘En ook nog eens in een afgejakkerd trainingspak met een afgeleefd ski-jack en afgetrapte bergschoenen, terwijl ik nadrukkelijk heb gezocht om nette en passende avondkleding. Is dat voor één keer per jaar nou écht te veel gevraagd?’

Fleur opent haar mond, maar Annemiek rukt met een wild gebaar een spierwit schort van zich af, kwakt het op de hapjes die klaarstaan op het aanrecht en loopt de keuken uit. ‘Ik ben helemaal klaar met jullie, maar dan ook he-le-maal!’ zegt ze, terwijl ze de hal in loopt.

Fleur roept haar vanuit de keuken na: ‘Ze waren daar niet om

te eten, Annemiek, maar omdat de eigenaar van de cafetaria daar dood is aangetroffen. Door Dorien.'

Annemiek verstijft en blijft doodstil staan, met haar rug naar Fleur toegekeerd.

'En als kersverse rechercheur heeft Fenna daar natuurlijk de leiding genomen, eerste kerstdag of niet,' voegt Fleur eraan toe. Soms baalt ze van Fenna's carrièredrang en streberigheid. Ze had zich zo verheugd op een ongetwijfeld verrukkelijk en gezellig kerstdiner met z'n viertjes.

Annemiek draait zich om en komt terug. Ze steekt een venijnig vingertje op naar Fleur. 'Dat is natuurlijk heel vervelend voor de eigenaar, maar wat deed Dorien daar dan? Hè? Haar kennende kan dat voor maar één ding zijn.' Ze grist het schort van de hapjes en loopt ermee naar de bijkeuken.

Fleur gaat haar achterna. 'Jij bent echt onverbeterlijk, weet je dat? Er is iemand plotseling overleden en jij denkt alleen maar aan je kerstdiner.' Ze pakt haar bij de elleboog. 'Kom op, we gaan er samen naartoe.'

Annemiek rukt zich los. 'Ik ga helemaal nergens heen.'

Fleur ziet de verbeten trek rond haar mond. 'Prima, dan blijf je lekker eenzaam en alleen in je grote huis,' zegt Fleur. Terwijl ze bij haar vandaan loopt, voegt ze er zeer vilein aan toe: 'Vergeet je niet het alarm weer aan te zetten? Voor het geval dat.' Even later valt de voordeur met een harde knal achter haar in het slot.

Halverwege de oprijlaan wordt Fleur ingehaald door Annemiek, die zonder iets te zeggen naast haar gaat lopen.

'Ik dacht dat jij helemaal nergens heen ging,' merkt Fleur met een speels glimlachje op.

'Ik moet nog even naar de buurtsuper voor wat kleine dingetjes.'

'Die is gesloten op eerste kerstdag.'

Annemiek doet er het zwijgen toe.

Fleur kijkt misprijzend naar Annemieks lange jas. 'Sinds wanneer draag jij bont? Hoe kún je! Dierenbeul!'

‘Stap maar weer van je zeepkistje af, kattenkop. Mark is het type man dat zijn vrouw graag in een bontjas ziet, maar dat heb ik al die jaren pertinent geweigerd. Deze is gemaakt van eerste-klas imitatiebont, dat heb ik gecheckt. Heeft hij ergens in het buitenland gekocht.’ Ze knoopt de jas met een venijnig gebaar open en laat het etiket zien. Na dit uitvoerig te hebben bestudeerd, biedt Fleur haar excuses aan.

Bij de poort aangekomen ziet Annemiek de fiets van Fleur in het fietsenrek staan. Ze draait zich om en trekt haar mee. ‘We gaan met mijn auto,’ zegt ze stellig.

‘Maar het is spekglad! Die Mini Cooper van jou glijdt alle kanten op.’

Annemiek heeft voor alles een oplossing. ‘Dan gaan we met Marks Range Rover, dat is een fourwheeldrive mét winterbanden.’

‘Maar daar mag je van hem toch niet in rijden?’

Annemiek haalt haar schouders op. ‘Dan had hij maar niet op het laatste moment een zakenreis naar Dubai moeten regelen en mij met kerst en oud en nieuw alleen moeten laten.’

Fleur hoort de trilling in haar stem. Ze slaat een arm om Annemiëks schouders, trekt haar even tegen zich aan en wrijft over haar rug. ‘Je hebt Fenna, Dorien en mij. Wij laten je niet alleen.’

Annemiek parkeert de goudkleurige Range Rover langs het grachtje, waarbij de grote SUV zo'n beetje twee derde van de weg in beslag neemt. Glibberend lopen ze naar de cafetaria, waar de toegang door Fenna is afgezet met politielint. Er staat iets voor de deur wat Fleur vanaf een afstandje doet denken aan een afgeslankte versie van een grizzlybeer.

In Annemiëks ogen daarentegen is het een échte. Ze klampt zich vast aan Fleur. 'Er staat een beest voor de deur,' fluistert ze paniekerig.

'Dan is-ie ontsnapt uit de dierentuin, want in Nederland komen geen grizzlyberen voor,' reageert Fleur laconiek.

'Is het een grizzlybeer?!' Annemiek draait zich om en zet het op een lopen.

'Het is een mens in een dikke bontjas!' roept Fleur haar na. 'Kom terug!' Ze heeft ondertussen al gezien wie het is.

Annemiek stopt en draait zich naar haar om. 'Weet je het zeker?'

'Heb jij weleens een beer gezien met een digitale camera om zijn nek?'

Fleur ziet dat Annemiek daar even over moet nadenken, maar ze komt toch terug.

Ondertussen heeft Aafke zich omgedraaid en staat met beide handen in haar zij breeduit voor de met politielint afgeschermd deur. 'Aha! *Dat komt goed út,*' zegt ze vergenoegd. 'Vraag even

aan Fenna of ze de deur opendoet. Sinds ze rechercheur is heeft ze zoveel verbeelding gekregen dat ze net doet alsof ze me niet hoort.'

Annemiek denkt de stem te herkennen, maar ze twijfelt omdat er alleen een paar ogen en een neus zichtbaar zijn tussen al het nepbont. 'Aafke?' vraagt ze aarzelend, mede omdat er geen spatje roze te ontdekken is, de favoriete kleur van Aafke, die ze in werkelijk alles doorvoert.

Aafke bekijkt haar van top tot teen. Hoewel ze Annemiek normaal gesproken negeert omdat ze haar een kakmadam vindt, die ook nog eens geen Fries spreekt, trekt ze deze keer toch haar mond open. 'Wat een lelijke bontjas, zeg,' merkt ze denigrerend op.

Annemiek reageert niet veel anders. 'Net als jouw jas is de mijne niet van echt bont. Enige verschil is dat de mijne een zeer goede imitatie is van een panter, niet van een zebra.'

Terwijl de twee verder bakkeleien, ziet Fleur Fenna's dienstfiets een stukje verderop staan en ze belt haar.

'Staat dat mens nou nog steeds voor de deur?' reageert Fenna geïrriteerd. 'Lekker laten staan,' voegt ze er meteen resoluut aan toe. 'Ik heb de boel afgesloten. Later vandaag zal er forensisch onderzoek plaatsvinden. Dorien heb ik naar huis gebonjourd en ik ben nu op het politiebureau van Heerenveen. Ga alsjeblieft met Annemiek mee naar haar huis en wacht daar op mij. Als het me lukt, schuif ik later nog wel even aan bij het kerstdiner.'

'Maar...' begint Fleur, met de bedoeling tegen te sputteren.

'Tot later. Kus!' zegt Fenna vluchtig, en ze verbreekt de verbinding.

Mokkend loopt Fleur terug, waar Annemiek en Aafke nog steeds staan te ruziën over de kwaliteit van hun jassen. Ze pakt Annemiek bij de elleboog. 'Ze zijn hier niet. Kom, we gaan.'

Aafke schiet naar voren en pakt Fleur hardhandig beet bij de bovenarm. 'Ze zijn hier wél! Ik heb al die tijd op wacht gestaan bij de deur en ze zijn niet naar buiten gekomen!' Ze wijst. 'Fenna's fiets staat er ook nog.'

Fleur werpt eerst een blik op de fiets en daarna op het grote raam, maar daarachter is het donker. Een kort moment twijfelt ze of Fenna de waarheid heeft gesproken, maar ze wuift het net zo hard weer weg. Fenna is altijd eerlijk tegen haar, daar durft ze haar hand voor in het vuur te steken.

Aafke slaat haar armen over elkaar, voor zover dat lukt in de dikke jas. 'Ik ga nergens heen.'

'Wat jij wilt, Aafke. Dan blijf je hier gewoon nog een tijdje staan kleumen. Kom, Annemiek, we gaan.'

'Ik ben journalist!' roept Aafke ze na. 'De persvrijheid wordt hier met voeten getreden!'

'Dramaqueen,' zegt Fleur zachtjes tegen Annemiek.

Maar Aafke blijft schreeuwen. 'Gerrie is daarnet anders wel even binnen geweest en zij is niet eens een journalist! Je reinste discriminatie is het!'

Annemiek zit al in de auto, maar Fleur draait zich om naar Aafke. 'Gerrie? Gerrie Vos, bedoel je?'

'Je weet best wel wie ik bedoel,' reageert Aafke pinnig. 'Hier in het dorp kent iedereen dat rare mens in haar poncho. Ze draagt dat ding het hele jaar rond.'

Fleur loopt Aafkes kant op. 'Ik weet wie Gerrie is, maar hoe kwam ze dan binnen als de deur op slot zit?'

'Doe niet zo dom. Met een sleutel, natuurlijk.'

'Werkt ze daar?'

'Nee joh. Daar is het veel te vies voor haar. Ze heeft een of andere afwijking. Iets smetterigs, geloof ik.'

'Smetvrees bedoel je?' probeert Fleur.

Aafke zwijgt.

'Was ze lang binnen?' dringt Fleur aan.

'Nee. Maar ze draaide verdorie wel weer de deur achter zich op slot. Toen ze weer naar buiten kwam, sloot ze grondig af en rende weg. Maar ja, die *frjemde frou* rent altijd.'

'Ze rent nooit. Wat zij doet noem je snelwandelen.' Fleur bewondert Gerrie daar altijd om als ze haar tegenkomt tijdens haar eigen hardlooptocht door het Kriekenwoud. Ze weet dat snel-

wandelen vele malen intensiever is dan hardlopen, en ze vermoedt dat Gerrie een jaloersmakende conditie heeft. 'Heb je gezien of ze iets heeft meegenomen?'

Aafke denkt na. 'Nee. Of ze moet het onder die belachelijk grote poncho hebben verborgen.'

'Wie weet,' zegt Fleur. Ze laat Aafke in zichtbare verwarring achter en stapt bij Annemiek in de auto. 'Op naar Dorien,' zegt ze. Annemiek trekt zo hard op dat de banden slippen en Aafke maar net op tijd opzij kan springen.

Moorden in het noorden – de serie

Annemiek is vanuit Blaricum verhuisd naar het dorpje Roggedorp/Roggedoarp in de provincie Friesland. Integreren is een uitdaging en daarom plaatst ze een oproep in de dorpskrant: 'Op zoek naar ondernemende Randstadse dames.' Twee vrouwen reageren: Fleur, verhuisd vanuit Amsterdam, en Dorien, een rasechte Utrechtse. De drie hebben meteen een klik. Wat ze niet konden vermoeden, is dat er diverse moorden op hun pad komen en ze zich al snel ontpoppen tot gedreven amateurdetectives.

Eerder verschenen van Liesbeth van Kempen:

Gevaarlijk spel

Verpest

Moorden in het noorden-serie

De moord in het hertenkamp

De moord op het dorpsfeest

De moord op de mollenman

De moord op de tennisbaan

De moord in het dorpshuis

De eerste moorden in het noorden (bundeling deel 1 en 2)

Meer moorden in het noorden (bundeling deel 3 en 4)

e-book december 2025

Dit is het zesde deel in de serie Moorden in het noorden.

Copyright © Liesbeth van Kempen

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2025 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Omslagontwerp De Weijer Design, Baarn

Omslagillustratie © Unsplash

Opmaak binnenwerk Mat-Zet bv, Weesp

ISBN e-book 978 90 261 7375 2

ISBN luisterboek 978 90 261 7376 9

NUR 331

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining niet toegestaan.